

Arrest

**nr. 173 513 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2016 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de vierde maal asiel aan.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 108 901 van 2 september 2013 omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name een vrees voor en problemen met Mian Abdul Sattar, lid van de Pakistan People's Party (PPP) en voormalig Member National Assembly (MNA), en diens kompanen, gelinkt aan de Taliban.

In het kader van zijn huidige, vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af en volgende documenten neer: kopieën van een brief van M.I.S., een FIR d.d. 15 januari 2012, een brief van de Taliban, een brandweerverslag, een notificatie van Pakistan Muslim League Punjab, zijn lidkaart van de Pakistan Muslim League Q., verschillende foto's en krantenartikels, overlijdensattesten van 4 van zijn familieleden en een enveloppe.

3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De door verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte elementen zijn, zo wordt vastgesteld en geoordeeld, niet aannemelijk of geloofwaardig, en vermogen geenszins een ander licht te werpen op of afbreuk te doen aan de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen, doch bevestigen en versterken de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, en ondermijnen op ernstige wijze verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

4.2. Verzoeker bekritiseert op algemene wijze en heeft bedenkingen bij de in het administratief dossier opgenomen informatie omtrent (en het onderzoek naar) de door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde FIR, doch hij werpt geen ander licht op en slaagt er niet in met concrete en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie onjuist zou zijn en de eruit gedane gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal foutief.

Betreffende verzoekers kritiek niet met die bewuste informatie geconfronteerd te zijn geweest, wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekend orgaan is en geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielaanvraag uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor zodoende niet tegensprekelijk was (cf. RvS 22 september 2004, nr. 135.204; RvS, 18 maart 2005, 142.379 en RvS 11 juli 2012, nr. 8741 (c)).

4.3. De Raad wijst er tevens op dat ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kan worden geweigerd, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu geenszins het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

4.4. Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig ('post factum') de omstandigheden van zijn verhoor door het Commissariaat-generaal op 4 augustus 2015 in het Centrum voor Illegalen te Brugge ter/als verschoning aanhalen voor de talrijke vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen. Het feit dat dit gehoor in volle zomerperiode in een klein lokaal zou hebben plaatsgevonden waar er geen verluchting zou zijn geweest, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor verzoekers, inzonderheid wanneer hij door de commissaris-generaal met de incoherenties in zijn verklaringen werd geconfronteerd, meermaals wijzigende en onderling tegenstrijdige verklaringen, noch biedt het een verschoning voor de tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen afgelegd in het kader van onderhavige vierde asielaanvraag en die afgelegd bij zijn eerste asielaanvraag. Evenmin verklaart, noch rechtvaardigt het de verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van enkele door hem neergelegde documenten. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties en ongerijmdheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens of op het einde van zijn verhoor, toen hem gevraagd werd of hij nog iets had toe te voegen of opmerkingen had, geen enkele opmerking formuleerde met betrekking tot de omstandigheden van het interview. Nochtans werd hem bij aanvang van het verhoor uitdrukkelijk vermeld dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Ook zijn advocaat die hem tijdens het gehoor bijstond maakte er geen gewag van. Deze vaststelling ondermijnt en relativiseert de ernst van de kritiek dienaangaande.

4.5. De Raad stipt voorts aan dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen, welke door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas en ongegrondheid van zijn asielaanvraag. Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat dit artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet en verzoeker brengt geen concrete en objectieve gegevens aan waaruit zou blijken dat er in de provincie Punjab in Pakistan sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert

dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids- en socio-economische) situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking geen rekening wordt gehouden met de slechte omstandigheden waarin haar gehoor, dat uren heeft geduurd, is verlopen. Verzoekende partij wijst er op dat in tegenstelling tot wat in de beschikking wordt gesteld zij en haar raadsman wel degelijk opmerkingen hebben gemaakt tijdens het gehoor. Het gehoorlokaal was veel te klein en het was er zeer warm. Wat het onderzoek naar de FIR betreft, wijst verzoekende partij er op dat in de beschikking niet wordt aangegeven waarom de anonieme bron specialist ter zake is en 100% zekerheid kan bieden in een land waar corruptie welig tiert. Verzoekende partij preciseerd dat zij bewijzen heeft opgevraagd die haar relaas ondersteunen en zij niet weet hoe het om een vervalsing kan gaan. Verzoekende partij is niet in de mogelijkheid om een tegenexpertise te voeren, zodat hier geen gelijkheid van wapens is. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat zij niet werd geconfronteerd met de bevindingen van de expertise wat een schending inhoudt van hoor en wederhoor.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze voorhoudt, wordt er in de beschikking d.d. 9 juni 2016 wel degelijk rekening gehouden met de omstandigheden waarin haar gehoor is verlopen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter de grond in de beschikking waar dienaangaande wordt gesteld: *“Het feit dat dit gehoor in volle zomerperiode in een klein lokaal zou hebben plaatsgevonden waar er geen verluchting zou zijn geweest, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor verzoekers, inzonderheid wanneer hij door de commissaris-generaal met de incoherenties in zijn*

verklaringen werd geconfronteerd, meermaals wijzigende en onderling tegenstrijdige verklaringen, noch biedt het een verschoning voor de tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen afgelegd in het kader van onderhavige vierde asielaanvraag en die afgelegd bij zijn eerste asielaanvraag. Evenmin verklaart, noch rechtvaardigt het de verschillende tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van enkele door hem neergelegde documenten. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde frappante tegenstrijdigheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde contradicties en ongerijmdheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.”

Daargelaten de vraag in welke mate verzoekende partij of haar advocaat geprotesteerd hebben tegen over de omstandigheden en de lengte van het verhoor, dan nog kan verzoekende partij de omstandigheden van het gehoor bezwaarlijk inroepen als verschoning voor de talrijke incoherenties en manifeeste tegenstrijdigheden in haar onderlinge verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag, tussen haar verklaringen afgelegd bij haar eerste asielaanvraag en die afgelegd bij haar huidige vierde asielaanvraag, en tussen haar verklaringen en de inhoud van enkele van de door haar neergelegde documenten. Het is allerminst ernstig om die talrijke ongerijmdheden en contradicties, welke geenszins worden ontkracht of weerlegt, geheel te wijten aan en verzoekende partij kan deze bezwaarlijk louter toeschrijven aan de lange duur van en warme temperatuur tijdens haar verhoor en de kleine ruimte waarin dit heeft plaatsgevonden. Haar betoog kan niet worden gevolgd en herstelt, noch verschoont de verschillende vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie omtrent de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte FIR, waaronder onder meer haar kritiek dat zij niet werd geconfronteerd met de bevindingen van de expertise, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Verzoeker bekritiseert op algemene wijze en heeft bedenkingen bij de in het administratief dossier opgenomen informatie omtrent (en het onderzoek naar) de door hem in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde FIR, doch hij werpt geen ander licht op en slaagt er niet in met concrete en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie onjuist zou zijn en de eruit gedane gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal foutief. Betreffende verzoekers kritiek niet met die bewuste informatie geconfronteerd te zijn geweest, wijst de Raad erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekend orgaan is en geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal (ertoe) verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor zodoende niet tegensprekelijk was (cf. RvS 22 september 2004, nr. 135.204; RvS, 18 maart 2005, 142.379 en RvS 11 juli 2012, nr. 8741 (c)).”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en plaatst deze niet in een ander daglicht.

Met betrekking tot verzoekende partij haar opmerkingen dienaangaande dat in de beschikking niet wordt aangegeven waarom de anonieme bron specialist ter zake is en 100% zekerheid kan bieden in een land waar corruptie welig tiert, en dat zij bewijzen heeft opgevraagd die haar relaas ondersteunen en ze niet weet hoe het om een vervalsing kan gaan, wijst de Raad er vooreerst op dat alle motieven samen moeten gelezen worden. Wat de authenticatie betreft van het juridisch document betreft leest de Raad in het administratief dossier het volgende: *“Deze COI Case biedt een antwoord op de vraag of een juridisch document dat in het kader van een asielaanvraag werd ingediend authentiek is. Hiertoe werd het betreffende document door een medewerker van Ambabel Islamabad voorgelegd aan een vertrouwensadvocaat. Zijn deskundigheid en onafhankelijkheid werden door Ambabel Islamabad kritisch geëvalueerd en bevestigd. Omwille van redenen van confidentialiteit (veiligheidsredenen) kan de identiteit van deze advocaat niet vrijgegeven worden. De voorgelegde FIR (...), met het nummer 22/12, gedateerd op 15/01/2012 en ingediend in het politiekantoor van Khanpur City, district Rahim Yar Khan, is niet authentiek en betreft een vervalsing. (...)”* In de COI staat duidelijk te lezen dat de advocaat, die wel degelijk kan gezien worden als een specialist om een FIR te onderzoeken, door de Belgische Ambassade te Islamabad op zijn deskundigheid en onafhankelijk werd geëvalueerd. Verzoekende partij weerlegt bovendien de vaststellingen van de deskundige niet, noch zijn conclusie dat de FIR vals is. Indien verzoekende partij kritiek heeft op de inhoud van het advies/onderzoek van de buitenlandse advocaat dan moet zij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van de vaststellingen (RvS 150.990, 7 november 2005; RvS 146.977, 29 juni 2005).

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten, zoals te dezen de door verzoekende partij aangebrachte FIR, slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan de FIR d.d. 15 januari 2012 kan derhalve geen bewijswaarde worden toegekend.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS